

Sygn. akt I C 2454/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Michał Mrówka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy

sprawy z powództwa Miasta S. W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 2454/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4.01.2010 r. powód m.st. W. wniósł przeciwko M. J. o zapłatę kwoty 492, 10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zajmował lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W., nie uiszczając z tego tytułu czynszu. Kwota dochodzona pozwem stanowi zadłużenie z tytułu zaległości na dzień 30.11.2009 r. (pozew – k. 1-3).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21.01.2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w wysokości 67, 50 zł w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby wniósł w tym terminie do Sądu sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 10).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował okoliczność posiadania zadłużenia z tytułu czynszu wobec powoda. Wskazał, że w 2005 r. dokonał zamiany mieszkania na ul. (...), na mieszkanie położone przy ul. (...). Zdając mieszkanie sporządzony został protokół zdawczo-odbiorczy, w którym nie odnotowano żadnej informacji o zadłużeniu. Ponadto po zdaniu mieszkania powód zwrócił pozwanemu kaucję, co dowodziło, że nie posiadał on żadnego zadłużenia z tytułu opłat. Ponadto w piśmie z dnia 31.03.2014 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (k. 24-25; 27-28; 96-99).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. był najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) (okoliczność bezsporna). M. J. zameldowany był w ww. lokalu w okresie 31.08.1980 r. – 30.03.2005 r. (zaświadczenie o zameldowaniu na pobyt stały – k. 45).

W roku 2005 r. najemca lokalu dokonał, za pośrednictwem Zakładu (...) i Zakładu (...), zamiany zajmowanego lokalu na lokal mieszkalny położony w W. przy ul. (...). Następnie zaś w 2008 r., za pośrednictwem Zakładu (...) dokonano zamiany mieszkania na mieszkanie przy ul. (...) (okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 24.06.2009 r., skierowanym na adres (...)w W., Zakład (...)w D.Ś.m.st. W.wezwał M. J.do zapłaty kwoty 418, 75 zł w terminie miesiąca od dnia otrzymania wezwania wskazując, iż na przedmiotową kwotę składają się: należność główna w wysokości 309, 52 zł oraz odsetki w wysokości 109, 23 zł (k. 8-9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków A. G. i K. T.. Okoliczności, na które zostali powołani ww. świadkowie nie miały bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził od pozwanego zapłaty tytułem zaległego czynszu, wynikającego z najmu lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...). Pozwany kwestionował przy tym już samą zasadę powództwa - wskazywał, że nie posiada żadnej zaległości w zapłacie względem powoda. Nadto w piśmie z dnia 31.03.2014 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia - w pierwszej kolejności należało zatem rozważyć tą kwestię, bowiem w przypadku, gdyby zarzut został podniesiony skutecznie, Sąd nie badałby już innych okoliczności sprawy.

Stosownie do art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W myśl zaś art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne.

Nie ulega wątpliwości, że obowiązek uiszczania czynszu z tytułu najmu lokalu jest świadczeniem okresowym, w związku z czym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat. Powód w załączonej do pozwu tabeli przedstawiającej wykaz zaległości wskazał, że dochodzone przez niego należności wymagalne były najpóźniej w dniu 30.06.2006 r. W związku z powyższym termin trzyletni mijał 30.06.2009 r. Pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony w dniu 4.01.2010 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe żądanie pozwu jako przedawnione podlegało oddaleniu. W takim wypadku podlegały również oddaleniu odsetki, które to przedawniają się najpóźniej ze świadczeniem głównym.

Niezależnie od powyższego wskazać należało, że nawet w przypadku, gdyby zarzut przedawnienia okazał się nieskuteczny, powództwo podlegałoby oddaleniu.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontrydiktoryjności. Zgodnie z jej założeniem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, zaś Sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy nie ulegało wątpliwości, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, skoro pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował powództwo już co do samej zasady, to strona powodowa powinna swoje żądanie udowodnić. W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił zaś żadnego dokumentu, z którego wynikałaby dochodzona przez niego wierzytelność. W szczególności dowodu takiego nie stanowi przedłożona przez powoda kartoteka konta, obejmująca zbiorczy wykaz należności. Nie wynika z niej bowiem w sposób jednoznaczny co składa się na dochodzoną pozwem kwotę. Powód nie przedłożył również żadnego dokumentu wskazującego jaka była wysokość należnego czynszu z tytułu najmu lokalu oraz w jakim ewentualnie okresie czynsz nie został przez pozwanego uiszczony. W kontekście zakwestionowania powództwa przez powoda nie sposób zatem byłoby uznać żądania pozwu za zasadne, z uwagi na jego niewykazanie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 118 k.c. orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: (...).